

Ročník III

ČASOPIS STUDENTŮ GYMNÁZIA ŽIDLOCHOVICE

Milí čtenáři,

spěcháme k vám s březnovým inTELEktem a v době, kdy se rodí tyto řádky, pevně doufáme, že to stihneme ještě v poslední den třetího kalendářního měsíce roku. Trochu nás totiž pozdržely velikonoční prázdniny, však to znáte... Vy, kteří čtete pravidelně tyto úvodní řádky každého nového čísla, si už ostatně při našich neustálých nárcích na permanentní šturmování musíte bezpochyby říct, že to není nic nového pod sluncem, nýbrž pořád jedna a tatáž ohehraná písnička...

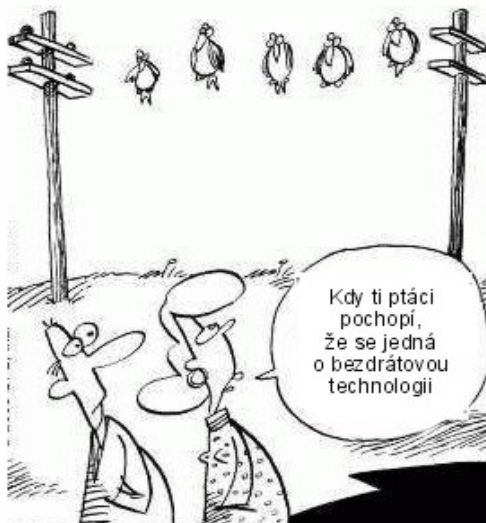
A tak se raději vrhněme rovnou na to, co vám tentokrát chceme za vaši poctivou pětikačku nabídnout. Rozhodně toho není málo. Nebudeme vyjmenovávat všechny pravidelné rubriky, a to tím spíš, že jsme tak skoro vyčerpávajícím způsobem učinili před měsícem. Nezapomeneme ovšem zdůraznit, že se nám na stránky našeho časopisu po delší odlmce vrátila anketa a po krátké, jednoměsíční pauze rovněž rozhovor. Však jste si také mnozí v kuloárech i na otevřené scéně stěžovali, že jste jej v minulém vydání marně hledali!

Kromě tradiční náplně tu pro vás samozřejmě máme i řadu novinek, aktualit a zajímavostí. Tak třeba ročníkové práce sexty a septimy – těm věnujeme celou dvoustranu, a také jsme se na ně ze dvou stran podívali. Dvě strany inTELEktu jsme vyhradili též našim zamyšlením nad tématem „Výchova a tresty“. Jsou to na ukázkou tři ze sedmi příspěvků, které jsme před necelým týdnem odeslali do prvního kola jarní části projektu redakce MF DNES „Studenti čtou a píšou noviny“.

Ten, kdo se rád bojí, tomu můžeme doporučit články o Draculovi a o anglickém představení Strašidlo cantervillské. Pro příznivce dramatického umění jsme sepsali i pár postřehů z dalších dvou divadelních návštěv v Brně. Letmo se ohlížíme za velikonočními svátky a na dvou místech dokonce ještě i za únorovým školním plesem – jednou kriticky (o úklidu po něm), jednou polemicky (reakce děvčat z tanečního kroužku na náš článek).

Přejeme vám hezké okamžiky nad stránkami inTELEktu!

VAŠE REDAKCE

Z INTERNETU VYBRALA VLADIMÍRA MICHÁLKOVÁ (septima)

Rébusy pro bystré hlavy

Řešení úlohy z minulého čísla:

Jak to bylo se ztracenou librou? Gentlemani platili 27 liber (původně zaplatili 30, tři jim poslíček vrátil). Měli platit 25. Dvě libry si nechal poslíček. Číslo 30 nebylo vůbec důležité.

Čtverec

Dokážete rozdělit čtverec na 13 úplně shodných dílů?

Kanibalové

Na jednom břehu řeky stojí tři misionáři a tři kanibalové. Mají lodičku, do které se vejdou maximálně dvě osoby. Jak se všichni přepraví na druhou stranu tak, aby nikdy na žádném břehu nebyla přesila kanibalů nad misionáři?

Sudoku

Řešení z minulého čísla

9	1	4	8	7	5	3	2	6
2	7	6	9	3	1	5	8	4
3	8	5	6	4	2	7	1	9
7	9	8	1	6	4	2	5	3
5	3	1	2	9	8	4	6	7
4	6	2	7	5	3	1	9	8
6	5	9	4	2	7	8	3	1
8	4	3	5	1	6	9	7	2
1	2	7	3	8	9	6	4	5

Nové zadání

2	1							
		8		7			9	
3			9	1			6	
8			3	6	5			
	6		7					
	4				2			
				3	7	4		
		1						
						9	8	1

EVA FASOROVÁ, DRAHA ZBOŘILOVÁ (oktáva)

Anketa o inTELEktu

Jak jste si zajisté všimli, tak nám školní rok ubíhá jako voda a už tu máme 3. čtvrtletí a s ním i trošku poohlížení za tím, co se nám povedlo, nebo naopak nepovedlo. I redakce inTELEktu se chtěla za uplynulými měsíci poohlédnout a zjistit, jak jste s naším časopisem spokojeni. Zeptali jsme se celkem 90 studentů a zaměstnanců školy, abychom se dopátrali, jak si u vás stojíme. Pokládali jsme čtyři stručné otázky týkající se inTELEktu a výsledky nás velmi mile překvapily. Teší náš zejména velký zájem o časopis z řad nejmladších ročníků (svítila v nás jiskřička naděje, že by právě tito čtenáři mohli za pár let po nás převzít časopis do svých rukou...). Zároveň vám tímto slibujeme, že se společně zamyslíme nad vašimi drobnými připomínkami k obsahu časopisu a pokusíme se některé nedostatky napravit. Ale dost už bylo řečí, tady vám nabízíme k nahlédnutí naše „poohlédnutí“:

(Pozn. red.: U první otázky jsou procenta počítána ze všech 90 dotazovaných, ale v dalších otázkách jsou procenta počítána jen z lidí, kteří v první otázce neodpověděli záporně.)

	<i>Nižší gymnázium</i>	<i>Vyšší gymnázium</i>	<i>Zaměstnanci</i>
1) Čtete náš časopis?			
Ano, pravidelně.	70 %	67,5 %	80 %
Ano, občas.	17,5 %	17,5 %	20 %
Ne, nečtu.	12,5 %	15 %	0 %
2) Jaká je vaše nejoblíbenější rubrika? (3 nejčastější odpovědi)			
rozhovor – 68,6 %	rozhovor – 61,8 %	rozhovor – 50 %	
rébusey – 17,1 %	akce – 23,5 %	křížovka – 40 %	
anketa – 11,5 %	křížovka – 8,8 %	rébusey – 10 %	
3) Co v časopise postrádáte?			
Nic.	65,7 %	64,7 %	70%
Pokud ano, co:			
rubrika o sportu, více vtipů, obrázky, více stran, rubrika o lidských vztazích, „něco extra“			
4) Stává se vám, že si chcete inTELEkt koupit, ale už žádný neseženete?			
Ano, skoro vždy.	11,5 %	11,8 %	0 %
Párkrát se mi to stalo.	22,8 %	20,6 %	30 %
Ne, vždy ho seženu.	65,7 %	67,6 %	70 %

VERONIKA MACHOVÁ (*sexta*), ONDŘEJ MAHOVSKÝ (*kvinta*)

Na koho se usmálo štěstí?

Ve stanoveném termínu přišlo do mailové schránky inTELEktu pět správných řešení tajenky únorové křížovky: LION FEUCHTWANGER, JEFTA A JEHO DCERA. Tři vylosovaní řešitelé od nás obdrží anglickou brožurku. Jsou to: Kateřina Eliášová (prima), Aneta Koláčková (sekunda) a Markéta Janošová (kvinta). Všem třem blahopřejeme!

REDAKCE

Den poté aneb Ples z té druhé stránky

V minulém čísle našeho časopisu jste si mohli přečíst články o tom, jak krásně to na plesu našeho gymnázia vypadalo, jak se vše dokonale vyvedlo atd. Já podám svědectví z druhé stránky. Již druhým rokem jsem se totiž zúčastnila úklidu areálu ráno bezprostředně po plesu.

Vstát v sobotu v sedm hodin mi kupodivu problém nedělalo. Protože autobusy o víkendu jezdí špatně, před sokolovnou jsem byla již ve čtvrt na osm. Úklid začínal v devět, takže jsem zatím měla dostatek času prohlédnout si okolí předchozího dění. A bylo na co se dívat! Spousta střepů z rozbitých sklenic a lahví, hromady nedopalků od cigaret a navrch toho ještě obsah žaludku nějakého nešťastníka, který zřejmě neodhadl míru a po veselém popíjení vše „vyhodil“ přímo pod schody.

S úderem deváté hodiny začal úklid v samotném areálu. Bohužel, studenty ples asi maximálně odrovnal, a proto se nás tam sešlo všehovšudy pět. Nebýt učitele (které na samotném plesu ani nebyly), úklid by se asi hodně protáhl. Trošku smutné...

Mým prvním úkolem bylo sesbírat použité gumičky od lístků do tombo-ly, takže jsem měla jedinečnou příležitost prozkoumat každé zákoutí obou sálů, což bylo ještě pestřejší než již zmíněné schodiště před sokolovnou. Naštěstí úklid stolů byl velmi jednoduchý. Papírové ubrusy se prostě sbalily i se vším, co na stole zůstalo. Daleko horší byl můj další úkol. Ještě před plesem škola hledala nějakého dobrovolníka, který by uklízel pozůstatky po těch, kteří to nějakým způsobem neustáli a pozvraceli se. Škola asi nikoho takového nenašla, jelikož zvratky jsem z koberce dostávala já. V té chvíli ani můj žaludek nebyl úplně v pohodě... No jo, sice platí zákaz konzumace alkoholu pro osoby mladší osmnácti let (kontrola občanek fungovala), ale nikdo už neuhlídal, když některý mladistvý vyhrál flašku v tombole. A že jich tam letos bylo požeňnané! A pak se není čemu divit, že je ráno co uklízet... Schody z přízemí do patra (kam měli přístup pouze účinkující) krašlila rozbitá láhev sektu, což bylo také velmi „příjemné“ na uklízení. Hlavně ta svěží vůně, která se linula celým areálem.

Zábavnější bylo likvidování výzdoby. Je sice trochu smutné, že zmizela ani ne po čtyřadvaceti hodinách, co ji tam naši spolužáci pracně montovali, jenže tak to prostě chodí. Ale strhávání barevných pentlí ze stěn jsem si vyloženě užila. V pár okamžicích to sice bylo trochu akčnější, jelikož žebřík, bez jehož pomoci by to prostě nešlo, nebyl zrovna nejstabilnější.

Ve dvanáct hodin jsem měla své odpracováno. Někteří tam zůstali i déle, ale podstatná část již byla uklizena. Doufám, že příští rok se úklidu zúčastní více studentů. Ve své podstatě je to fajn zážitek. Zvlášť když jste tam s přáteli. To si pak děláte legraci i z těch nepříjemných věcí a práce tak rychleji uteče. Jen doufám, že příští rok bude méně zvracejících. Úklid po nich si opravdu nemám potřebu někdy zopakovat...

DENISA DRATVOVÁ (sexta)

Vyučující chemie a matematiky Mgr. ANNA GRYGÁRKOVÁ pro inTELEkt: Křídou už neházím...

Milá, usměvavá a vždy plná optimismu. Tak by se zřejmě dala charakterizovat chemikářka a matematikářka Mgr. ANNA GRYGÁRKOVÁ, která na tom našem ústavu učí už „nějakej ten pátek“ a my jsme jako první měli možnost dotázat se jí na její pocity a dojmy:

• Proč jste si vybrala matematiku a chemii jako předměty, které budete učit? Bavily vás i na škole?

„(smích) No vybrala jsem si je, protože jsem chtěla jít původně studovat farmacii, takže kvůli tomu mě chemie a matika vždycky bavily, proto matika, no a na farmacii jsem se první rok nedostala, tak jsem skončila na tom, co jsem chtěla dělat jako druhé, no a bavilo mě to, tak jsem u toho zůstala (úsměv).“

• Co děláte ve svém volném čase?

„Popravdě opravuju písemky!! (smích, smích) A když tak jdu ven, na kolo, nebo tak...“

• Co jste dělala před nástupem na náš ústav?

„Studovala, psala diplomku, učila se na státnice a u toho učila na poloviční úvazek na jiném gymnáziu.“

• Líbí se vám tady?

„Jo (smích, smích, smích).“

• Máte děti, popřípadě kolik jich plánujete?

„Děti nemám, to se uvidí.“

• Zabýváte se alchymii?

„Jo.“

• Dokážete vyrobit zlato ze švestek?

„Tak někdo má zlato v hrdle, to je taky vyrobí časem...zlaté srdce...“

• Měla jste ve škole nějaký průšvih vymykající se normálním problémům a strastem, nebo pamatujete si nějakou zvláštní poznámku, co jste dostala?

„No, v šesté třídě jsem dostala poznámku -NEUMÍ NÁSOBILKU- a moje maminka odeslala -CO S TÍM MÁM JAKO DĚLAT?-.“

• Máte nějakou úchylku – v učení, jako například házení klíčů po studentech, nebo něco takového?

„Musím odpovídat? (smích) Já nevím...Ne, já jsem jeden čas házela křídou, asi čtyřikrát jsem hodila, ale musela jsem toho nechat...“

• Zranila jste snad někoho...?

„Né, to né, ale trefila jsem někoho jiného, já se totiž neumím trefit, já když se chci trefit, tak se netrefím, a když se nechci trefit, tak se trefím.“

• Takže se žáci nemusí bát ničeho speciálního, na co by si měli dávat pozor?

„Akorát teda, když něco takhle po třídě posbírám, ty věci, co nepatří do mých hodin, a už je to poněkolkáté, tak to nevracím.“

• Za jak dlouho byste dokázala vyřešit Rubikovu kostku?

„No, já jsem ji vždycky rozebrala na ty kostečky a pak složila, to jde velmi rychle, zhruba za minutu.“

JAN BÍLEK, ZBYNĚK ZAJÍC (oktáva)

Filipika? Nebo satirická pochvala? – Posudte sami!

O ročníkových pracích se každý sextán či septimán dozvědět musel. Čas od času prostě pan ředitel vpadl do vyučování a zčista jasna jako blesk udeřil, jako hrom ohromil a studentici mohli začít s prací na svém tématu. Téma jsme si zvolili, nastudovali, sepsali, rozvrhli, zapomněli, znovu nastudovali, a od 17. března si je také pěkně hájíme.

Už od listopadu jsem přemýšlel, jak svoji práci důmyslně propracuji a seženu i pár bonusových doplnění, aby se neřeklo, že jsem ji jenom tak odflákl. Proto se mi náramně hodil termín jarních prázdnin. Rýpavý čtenář podotkne: „A cos dělal toho půl roku?“ To je právě to, na co chci poukázat. Když slyším kritiku na nedostatek času, kterým nás pan ředitel obdařil, mám sto chutí poznamenat: „Kdyby řekl, že mu za týden přineseme ještě jednu ročníkovku, odevzdala by naprostá většina zapojených, jelikož naprostá většina to za ten týden „jarnasek“ zvládla. Ti, co to nezvládli za ten týden, by to nezvládli ani za půl roku, a i kdyby na to měli celé gymnaziální studium, asi by se na to taky vybodli.“

V poslední verzi zákona o hodnocení ročníkových prací, vydaného ředitelstvím židlochovického gymnázia, se hovoří o jakémsi diplomu, který vypoví o kvalitě našich výkonů ať už v kompoziční, obsahové či prezentační části naší práce. Fakt je ten, že i kdybych si svoje diplomy věšel na zeď, mezi četnými pochvalami by se ošklivé znamení stejně ztratilo. A z toho důvodu bych si dovolil malý návrh. Když už ročníkovky dramatizovat, tak pořádně. Nevím, jestli ze své pozice anonymního sextána dostatečně vidím do metodik Komenského pokračovatelů, ale přesto si dovolím malý návrh. Osudovosti našich prací přidá dle mého názoru jedna maličkost. Pane řediteli, udělte je křiklavě oranžovo-zeleno-žluto-červené, ať každičká návštěva, každičký pišišvor, který jen popatří na naši diplomovou stěnu, ví, že dne toho a toho se Jeník Puřálek vykašlal na ročníkovou práci, a proto teď úpí žalem flákačů a jeho žena je nespokojená, protože má doma lemru, jeho děti ho nemají rády, jelikož byl na gymplu ocejchován. A právě naopak prosím naložte s těmi, kdo práci odevzdali podezřele brzo. Jejich diplomy bych vytiskl v barvě zašlé omítky nebo ve vojenské khaki. Nikdy nevíte, kdo u své práce strávil spoustu času, a kdo ji jen obšlehl z internetu. Proto musí být tresty radikální a pochvaly šepem. Aby někdo neukázal prstem a neuchichtl se: „Ten se na to vykašlal a má cejch. Já taky a mám pochvalku, heč!“

Uznávám, že můj titulek má poněkud bulvární ráz, a snad je v tom i záměr. Zároveň si ale uvědomuji míru průšvihů, který by zachvátil a pekelným ohněm strávil všechna moje studentská léta dosud a v blízké budoucnosti strávená v tomto ústavu, kdybych se alespoň ke konci nepřestal vyjadřovat satiricky, posměšně a s výrazem šotka, který musí do všeho rýpat. Proto věnuji následující odstavec nezřízené chvále naší školy, jejích aktivit a jejího unika.

Co jiné školy nemají, je maskovací fasáda. Co také nemají, jsou hypermoderní počítače za statisíce. (Většinou ale mají jednu fungující tiskárnu za 1370 Kč,-) Studenti jiných škol chodí do parku jedině kouřit, zato my, studenti Gymnázia Židlochovice, dostáváme jedinečnou možnost prozkoumat tamní flóru i jinak, než jen hledáním toho zatraceného zapalovače. Máme interaktivní tabule, sluchátka jak z hvězdných válek a v suplovaném tělocviku jdeme do posilovny. Stejně si ale na závěr neodpustím poslední rýpnutí. Celkem nedávno jeden nadaný fotbalista-sextán z Opatovic rozmlátil dobře mířenou střelou okno v sokolovně. Nevím, jak dlouho se ještě bude vyplácet oprava okna v hodnotě 2000,- Kč oproti

pořízení ochranných sítí, ale vzhledem k tomu, že spodní část oken je kryta leda tak třemi nazeleno natřenými sloupy a hromadou tělocvikářského haraburdí, tak bych tipl, že moc dlouho už asi ne.

Nikdo není dokonalý, a ať si říká kdo chce cokoli, ať jsou školní stránky plné demagogických příspěvků od anonymů, ať satirik kritizuje, já mám svou školu stejně rád.

PETR SOUDEK (*sexta*)

Ročníkové práce

Konec března pro některé znamená konec velikonočních prázdnin, a tedy zklamání, pro některé však velkou úlevu, neboť mají za sebou ročníkové práce a většina i jejich obhajoby.

Tento článek se sice bude týkat hlavně sexty a septimy, i přesto si však myslím, že není na škodu věnovat tomuto tématu pár řádků v inTELEktu, protože kdo ví, třeba to čeká i mladší studenty.

Ano. Tento článek bych chtěla věnovat ročníkovým pracím a jejich obhajobám, neboť jsem se zatím setkala jen se stížnostmi a negativními ohlasy, a když mám tu možnost, chci se o těchto pracích vyjádřit veřejně.

Myslím, že ročníkové práce poskytl studentům sexty a septimy přehled o tom, jak moc jsou sami zodpovědní a jak dokážou do určitého termínu zvládnout ne zrovna lehký úkol. Je totiž pravda, že zadat téma ročníkové práce na internet a stisknout zkratku „ctrl+c“ a „ctrl+v“ umí každý. Napsat ale ročníkovou práci a věnovat jí déle než pár hodin, bylo o něco těžší.

Když nám bylo na přelomu září a října oznámeno, že budeme psát povinně ročníkové práce, bylo vidět, jak se tváře většiny studentů mění ve znužené obličejy. Znamenalo to totiž práci navíc a známku, která se jednak nikam nezapisuje a jednak nikomu nehrozí žádný trest, nebo dokonce vyloučení. Lépe řečeno to znamenalo práci navíc a pro některé dokonce zcela zbytečnou práci.

Výhodou byla libovolnost tématu a výběr konzultanta, který nám mohl poradit, co a jak. Každý se tedy mohl věnovat tomu, co jej baví, a to podle mě není zas takový problém. Protože jsme takovou práci psali poprvé, nečekal od nás nikdo světoborné výkony, ale aspoň pětistránkovou práci, která trochu dává smysl, což není zase tolik. Zkrátka a dobře jsme byli omezeni jen termínem, který se nakonec stejně prodloužil.

I přesto jsem slyšela pouze stížnosti, že je naprosto zbytečné dělat v sextě nebo v septimě takovou práci, a to se všim všudy. Mně to ale zbytečné nepřijde. Naopak. Proto jsem se rozhodla zmínit se o tom také v inTELEktu.

Na vysokých školách, kde se budou podobné práce psát také, ale mnohem složitěji, a jejich odevzdání bude povinné, nikdo termín neprodlouží, nikdo se nám tam nebude věnovat tolik co tady a nikoho nebudou zajímat důvody neodvzdání.

Podle mě se touhle prací, pokud se k ní samozřejmě přistoupí zodpovědně, dá mnoho naučit. Například zapisování bibliografických údajů, citací apod. Také jsme mohli zjistit, jak si dokážeme rozvrhnout práci v čase. Jestli je potřeba začít dřív, nebo později, jestli si příště vzít jiné téma nebo zvolit jiný postup. Zkrátka jsme si tím mohli vyzkoušet a naučit se, jak se taková práce vůbec píše a jak se s tím dokážeme vypořádat.

Je sice pravda, že je těžké pak takové práce hodnotit, neboť každý měl jiné téma, i přesto si však myslím, že to může mít velký přínos pro naše budoucí studium.

TÉREZA NĚNTVICOVÁ (*sexta*)

Recept na výchovu dítěte?

Na autobusové zastávce, v obchodě nebo v čekárně u doktora, všude vidíme maminky s malými dětmi. Některé se poslušně drží za ručičku a na slovo své rodiče poslouchají, ale zdá se mi, že většina z nich je jako utržená ze řetězu, neustále běhají, křičí a z domluv rodičů si nic nedělají. Ale jsou to přece jenom děti. Děti musí skotačit a dělat hluk, ale měly by mít také respekt z rodičů a ostatních dospělých. Jenže dosáhnout toho není tak jednoduché.

Moderní rodič své děti nebije, místo trestů upřednostňuje jako motivaci pochvaly a odměny. Říká se, že tak je to neúčinnější. Dítě není frustrováno nedostatkem lásky, má s rodiči lepší vztah. Pokud se tímto způsobem dítě naučí jít za svým cílem – odměnou, určitě můžeme být spokojeni. Cílevědomé lidi přece společnost potřebuje jako sůl. Dítě však může také zlenivět. Odměna by byla sice pěkná, ale když nic neudělá, tak se mu taky nic nestane. Proč se tedy namáhat... Některé lidé mají píli a snahu prosadit se vrozenou, u jiných se musí pracně budovat. A v tomto případě není nějaký ten trest za nevykonanou práci na škodu.

Myslím, že bez trestů se výchova dítěte neobejde. Nemusí to být rovnou tresty fyzické nebo domácí vězení, ale napomenutí nebo okřiknutí, možná i lehký pohravek jsou často na místě. Dítě si musí uvědomit, co smí a co už je moc. Mělo by poznat hranici, kterou nesmí překročit. A právě tuto hranici dnešní mládež tak často a ráda překračuje. Ano, je to tak. Děti a mládež jsou pořád drzejší a drzejší. Možná to zní zvláště od osmnáctileté studentky, ale i já si uvědomuji, že tady je něco špatně. Nejen že se děti do autobusu tlačí a cpou, nepustí dospělé sednout a křičí přes celý autobus, ale když je někdo okřikne, ještě se s ním začnou hádat a dělat si z něj legraci. Někdy by si opravdu zasloužily pár facek. Ale máme jistotu, že by to pomohlo? Bohužel ne.

Dnešní způsob života může strhnout dítě vychované odměnami i tresty. Důležitější jsou hodnoty, které jsou mu předkládány a které dítě přijme za své. Žádný univerzální recept na výchovu dítěte asi nenajdeme, ale určitě bychom ho neměli přestat hledat. Až budu mít vlastní děti, také se dám do tohoto hledání a třeba budu mít aspoň trochu štěstí. Kdo ví? *EVA FASOROVÁ (oktáva)*

Výchova a tresty

Abych řekla pravdu, u nás je to s tresty a motivací složité. Mám dva čtyřleté sourozence, a proto je u nás téma „výchova a tresty“ na denním pořádku. Také musím říct, že to není zrovna lehká záležitost. Na děti, a zvláště na děti v takovém věku, se musí chytře. Zvláště když spolu vyrůstají dva stejně staří sourozenci.

Výchova je složitá, a dokonce i moji rodiče s tím mají občas problémy. Pro mě je to ale dobrá příprava do budoucna. Co se týče motivace nebo trestu při výchově, myslím, že je dobré použít od každého trošku. Je totiž těžké děti motivovat, když určitým věcem nerozumí. Třeba motivovat je tím, že budou chytrí, když se naučí počítat. Tady zkrátka platí, jestliže se jim nechce, tak se jim nechce a důležité je neztrácet přitom trpělivost. Na druhou stranu však není dobré dítě jenom trestat. U nás používáme zvláštní způsob motivace. Jestli nebudeš hodný, nedostaneš to! A můžu s jistotou říci, že to nezabírá.

Při správné výchově podle mě musí být rodič opravdu tvrdý. Například má sourozenci totiž dokáží velmi snadno obměkčovat, a tudíž se z plánovaného

stane objetí nebo dokonce odpuštění.

Určitý stupeň trestání má něco do sebe, avšak zákonem bych zakázala nepřiměřené výchovné tresty, jako například mlácení nebo ubližování. Tohle u nás nepraktikujeme a myslím, že je to dobře. V dítěti to nevyvolá respekt a neuvědomí si, že už to víckrát udělat nesmí, ale naopak strach.

Díky sourozencům si začínám sama vytvářet představu o tom, jak já budu vychovávat své děti. V tvrdé výchově by měl mít hlavní slovo spíše otec, matka je hlavně pomocnou rukou a utěšitelkou. Problémem je, když dítě vychovává jen jeden z rodičů. Každý má totiž při výchově svoji úlohu, a proto jsou oba rodiče hodně důležití. Dalším problémem, který při výchově nastává, může být rozmazlenost. Nejlepší je, jestliže má dítě ještě dalšího sourozence.

Jako rodič se při výchově pokusím používat spíše metodu domluvy a ne trestu. Hodně důležité je také začít vychovávat dítě hned od malička, protože co se na začátku zanedbá, později se nedožene a to pozoruji i na svých sourozencích. Musím říct, že je výchova opravdu těžká záležitost. U nás se používá jak domluva, tak i menší tresty. A pravdou je, že pokud mám trpělivost, je tu mnohem účinnější domluva než zbytečné a přehnané tresty. *TEREZA NENTVICOVÁ (sexta)*

O výchově

„Jen počkej, až budeš mít vlastní děti!“ stačí za mnou ještě křiknout mamka, než zmizím v pokoji. „Já budu jiná než jsi ty,“ tvrdohlavě si umíním a rychle začínám něco poklízet, abych se uklidnila.

Být rodičem je bezesporu těžké a vychovávat děti v dnešním světě je téměř umění. Rodič může být sebelepší, ale pokud se dítě stane součástí nějaké pochybné party, je strach určitě na místě. Zrovna nedávno jsem četla článek, ve kterém se jedna maminka světovala se svým trápením. Snažila se svého syna vychovat tak, aby z něj vyrostl citlivý hodný muž, který se dokáže vcítit do ostatních lidí. To se jí sice podařilo, ale nakonec se ukázalo, že to možná nebylo úplně to nejlepší, co je mohlo potkat. Jejího mladého syna se příliš dotýkaly problémy, které se vyskytovaly v jeho okolí, a tak se začal potulovat s kamarády a začal kouřit. Když se mu v tom jeho matka snažila zabránit, odvětil jí, že ho kouření uklidňuje a že musí uznat, že je to lepší, než kdyby bral antidepresiva. V čem vlastně udělali jeho rodiče chybu? Možná na něj mohli být přísnější, ale ani to většinou nepomůže. Děti se totiž umí skvěle přetvařovat, a tak by její syn mohl být na oko takový, jakého by ho chtěla mít, ale skutečnost by byla úplně jiná.

A jaká budu já jako matka? Sice na takové myšlenky mám ještě nějakou dobu čas, ale přesto se této životní úlohy mírně obávám. Když uvažuji o tom, jakým bych chtěla být rodičem, pomalu mi dochází, že bych vlastně chtěla být taková, jako je moje máma. Myslím si totiž, že můžu být více méně pyšná na to, jaká jsem, a za to vděčím jí a její výchově. Nikdy jsem neměla všechno, co jsem si přála, ani jsem nemohla vždycky jít, kam jsem chtěla, a nad domácími pracemi jsem strávila také několikanásobně víc času, než bych uznala za vhodné, ale zpětně si uvědomuju, jak dobré to pro mě bylo. Máma mě naučila samostatnosti, vštíplila mi spoustu morálních zásad, a jak sama říká, nemusí se bát, že bych se ve světě ztratila. Dokázala mě vychovat tak, že až jednou budeme vzpomínat, nebudu jí moct vůbec nic vyčíst. Až já se ohlédnu za svým mládím, nebudu se mít za co stydět.

Moje máma je opravdu tou nejlepší mámou na světě, a já bych si moc přála, abych se jí jednou alespoň trochu dokázala vyrovnat. *NELA FEJTOVÁ (oktáva)*

Nepíšeme do šuplíku (Z vlastní literární tvorby)

Vzpomínky Hermana Dellyho (část 1)

„Vidíš to, na to bych málem zapomněl,“ odvětil Delly a zamyslel se. „Moje cesta do Tichomoří. Mohl bych říci – moje nechvalně proslulá cesta do Tichomoří, na které jsem udělal jednu z těch nenapravitelných chyb na pouti mým životem. Špatný úsudek mladého a nadšeného oxfordského studenta. Ano, teď si velmi dobře vzpomínám.“

Několik neděl loď plula po mořích, nejprve kolem Afriky a pak podél arabských zemí do Indie. „Zde zastavujeme,“ vyštěkl nevrle kapitán, když neohlášený vtrhl do kajuty. Herman Delly si teprve teď uvědomil, že se podlaha nekymácí. Zabuřcel, jakože si je toho vědom, a sledoval, jak se jeho průvodce otočil a odešel. „Ten mě musí nesnášet,“ pomyslel si, popotáhl z dýmky a opět se ponořil do svých lejšter.

„Tři týdny!“ vykřikl rozhořčeně Delly a pokračoval, „ano, můj milý příteli, celé tři týdny jsme tvrdili v tom zatraceném indickém přístavu.“ Znechuceně odfrkl. „Kapitán Cecille si prý musel vyřídit nějaký byznys.“ Pohodlně se opřel, napil se kávy a vychutnával její hořkou, avšak lahodnou chuť. Teprve za delší dobu pokračoval, teď už spokojeněji. „Nicméně jsem se po těch dlouhých dnech upřímně nenávisti vůči Velkému šéfovi, jak s oblibou posádka Cecillovi přezdívala, dočkal.“

„Tak teda už odplouváme!“ zaburácel kapitánův jasný hlas. Koutkem oka spatřil vytáhlou postavu badatele Dellyho. „Konečně,“ řekl si Herman a spokojeně se opřel o stěžu lodi. Podíval se do dálky, kde už podvědomě tušil cíl této své výpravy. Přesněji řečeno – cíle. Spousty ostrovů poskytujících tolik neprobádaného bohatství. Neznámé rostliny, bizarní živočichové, možná dokonce i nějaké malé společenství lidí. Jeho spokojený výraz nabral nekontrolovaně ještě většího jasu. Cecille si odplivl. „Celý tři týdny otravuje. Pořád posedlej těma svýma ostrovama...“

„Musím říct, že jsme se s kapitánem neměli zrovna moc v lásce. To víte, on byl obchodník, takoví nemají pro nějaké nadšené badatele velké pochopení.“ Vzdychl. „Myslím, že jsem mu občas svými netrpělivými dotazy lezl krkem.“ Najednou zmlkl a jako by přestal vnímat své okolí, zadíval se někam na stěnu za mnou. Čekal jsem s napětím, co bude následovat. Bez varování promluvil. „Ne, neměl pro mě pochopení, snad mě,“ a poněkud zvýšil hlas, „snad mě i naschvál zdržoval. Jak říkám, nedokázal pojmout tím svým omezeným obchodnickým mozkiem, jak je pro mne, pro vědu, ta výprava důležitá.“ Další vzdech. „Snad by bylo bývalo možná i lépe, kdyby mě hodil přes palubu žralokům, nebo nechal někde v nějaké otrocké kolonii na podrážděné a potupné práce.“ Další odmlka. „Ale nebudu předbítat. Konečně jsme se hnuli a vpluli v spletitou síť indonéských ostrovů. Už tehdy jsem si udělal poměrně dobrou představu o kapitánu Cecillovi, a proto mě celkem překvapilo, když se vyhnul všem významným přístavům těch bohatých zemí a zastavil se jen v jakémsi Jakulu, aby nakoupil zásoby.“

Loď hnědé barvy stoupala a zase klesala na silných vlnách asijského Pacifiku. Plachty byly jako nějaké lucerny, tak odrážely prudkou tropickou zář slunce. Herman Delly seděl na přídi a něco si čmáral do svého deníku. „Tak jo,“ ozval se za ním podrážděný hlas. Nepohnul hlavou, jen rozladěně zavřel svoji nejcennější věc a netrpělivě poslouchal. „Tomu všivákovi ani nestojím za to, aby se otočil,“ pomyslel si Cecille, ale dál zůstal klidný. „První ostrov a...“ kapitán si dal velmi záležet, aby jeho hlas zněl co nejradostněji, „...rozloučíme se... Jo, samozřejmě dostanete svůj člun, jak jsme se dohodli,“ dodal nespokojeně a rychle zase zmizel.

„Obchodník,“ krátce se zamyslel Herman Delly nad kapitánovou povahou.

Zajímavosti z časopisu „21.století“

Vítám vás všechny již u čtvrtého vydání této rubriky, která vám, jak doufám, přináší stále nové a nové poznatky ze všech sfér vašeho života.

Pochybnosti o vlivu skleníkových plynů

Podle nejnovější studie odborníků z Rochesterské univerzity ve státě New York, kterou uveřejnil časopis The International Journal of Climatology, klimatologická měření neodpovídají tomu, že by se naše planeta ohřívala vlivem zvyšování skleníkového efektu. V takovém případě by se teploty u povrchu Země měly měnit přibližně třikrát pomaleji než teploty ve vyšších vrstvách atmosféry. Současná měření však ukazují, že teplota se zvyšuje v obou případech stejně rychle. Chybí tedy jasný důkaz, že změny podnebí jsou následkem zvýšené produkce skleníkových plynů. Klimatické modely zkoumající vliv skleníkových plynů podle autorů této nové studie nadhodnocují míru oteplování, protože ignorují ochlazující dopad zvýšeného odparu vody a tvorby oblačnosti a srážek. Poukazují také na vývoj průměrných globálních teplot v minulém století, které mezi roky 1900 a 1940 výrazně narůstaly, zatímco v následném období do roku 1975 naopak klesaly a vůbec jim přitom nevadilo, že v letech 1940-1975 lidstvo produkovalo mnohem více oxidu uhličitého než v letech 1900-1940. Hlavní příčinu současných klimatických změn, jež se nijak neliší od jiných cyklických nárůstů a poklesů teplot na naší planetě, autoři spatřují v proměnlivé aktivitě Slunce, ovlivňující magnetické pole Země a dopad kosmického záření. Zvyšování obsahu skleníkových plynů v atmosféře má podle této studie na oteplování mnohem menší vliv.

Úspěch po 300 letech: Nalezena loď kapitána Kidda

Američtí archeologové objevili vrak, po kterém 300 let neúspěšně pátraly stovky hledačů pokladů. Archeologové z Indiana University pátrali po vraku z podnětu vlády Dominikánské republiky. Jeho trosky našli v pobřežních vodách ostrova Stalina pouhé tři metry pod hladinou. Podle děl a kotev jde skutečně o loď Quedagh merchant, kterou zde Kidd zanechal roku 1699, kdy se vydal do New Yorku obhájit své pirátské skutky páchané v Indickém oceáně. Neuspěl a o dva roky později skončil na šibenici. Dominikánská vláda chce vrak zcela odkrýt a ponechat na místě nálezů jako podmořské muzeum.

Delfíní jazyk

V listopadu loňského roku se etologové pokusili proniknout do komunikace keporkaků, teď stejnou špionáž provádějí u delfínů. Australští vědci analyzovali přes 1500 zvuků 51 delfíních hejn, která se pohybují u západního pobřeží Austrálie. Podle počáteční a konečné frekvence a délky trvání zvuku je roztrídili do 186 různých typů; 20 z nich delfíni využívají velmi často bez ohledu na to, k jakému hejnu patří. Zajímavé zjištění se týká tónu vydávaných zvuků. Ten se odvíjí především od činnosti, které se delfíni právě věnují. Například při přesunech vydávají zvuky, které v pravidelných intervalech mění tón. Při krmení nebo odpočinku podobným stylem komunikují mnohem méně často. A pokud se zrovna věnují společenskému životu, téměř výhradně sahají k neměnnému tónu. Autoři studie se zatím zdráhají potvrdit, zda některé zvuky znamenají něco určitého, je však podle nich možné, že se jim přesný význam podaří v dohledné době odhalit.

Hlemýžď versus lenochod

Hlemýžď za den urazí maximálně desetimetrovou vzdálenost - a to na rovném povrchu. Pokud se lenochod vůbec dá do pohybu, umí se tento býložravý savec pohybovat rychlostí 2,5 metru za minutu, tedy 3,6 km za den.

ADAM JAROŠ (oktáva)

Punk je mrtvej?

Mnozí tento hudební styl odsuzují, ovšem ne vždy pro jeho produkty, často je to právě z důvodu, že je to punk.

Odsuzování bývají pankáči hlavně proto, že to vždy v minulosti bylo v jejich programu. Tedy produkují rámsné nářezy, které smrtelníci často za hudbu nepovažují. Zjev příznivců je nezaměnitelný a nekonvenční, a jak to bývá, odlišní bývají zavrhováni.

Melodie jsou jednoduché (často o třech akordech), zpěvné a zapamatovatelné. Punková hudba se zasloužila o záchranu rocku v době, kdy upadal a stával se symfonií. Punk se takto mísí i s jinými hudebními styly a stává se tak předmětem i sporů. V hudbě je obecně těžké určit styl díla, časté jsou hraniční případy. Autor sám si volí, kam jeho dílo patří, a proto v kategorizaci nastávají časté problémy.

Starý dobrý ortodoxní punk, který vznikl jako forma odporu, si ve světě z punkového hlediska zachoval stoupence s kvalitní tvorbou. Tedy tvrdím, že punk je živý. Je to kultovní záležitost s velmi silným kulturním zázemím.

Na druhou stranu tu máme punkové parazity, tedy popové interprety působící s maskou či pod záštitou punku. Tito lidé jsou výrazným patogenním činitelem punku a vůbec celé kultury. Jsou to takzvaní teplí pupkáčové a jejich produktem je umělý punkpop, což jest produkt naprosto otřesný a pomíjivý. Podstatou jejich bytí je jít do pankáčského obchodu a koupit punkáčské kalhoty za tisícové částky. Přicházejí a odcházejí tak jako ostatní popoví interpreti a jejich punk má bohužel nejvíce příznivců. Na základě tohoto mi nezbyvá než připustit, že punk je „mrtvej“.

Otázku jsme tedy nevyřešili, záleží na úhlu pohledu. Rád bych ale upozornil na jeden z pilířů světové kultury a tím je skupina Visací Zámek. Toto těleso je to, co mne pojí s tímto stylem. Jejich tvorba je známa jako inteligentní punk a opravdu se dá poslouchat. Působí na naší hudební scéně několik desítek let už od časů značně nepřívznivých a stále vytrvale tvoří. Jejich hudba je velmi pestrou záležitostí a mě nezbyvá než je závěrem vřele doporučit.

TOMÁŠ ZELENKA (septima)

Ach, ty Velikonoce!

Velikonoce jsou další tradiční svátky v roce a musím říct, že u nás se tato tradice opravdu drží. Když už máme po Velikonocích, mohla bych se s vámi podělit trošku o to, jak to u nás doma o těchto nevšedních svátcích probíhá.

Nikdy jsem si tradičních věcí kolem těchto svátků tolik nevšimala. Brala jsem to jako samozřejmost. Až letos jsem se ale zaměřila na všechno, co se u nás doma děje.

Je pravda, že prázdniny by měly být od toho, aby si člověk odpočinul. U nás je to však přesně naopak. Stejně jako o Vánocích. Už týden před Velikonočním pondělím se musí nakoupit všechny potřebné věci. A řeknu vám, není jich zrovna málo! Co si vzpomenu, tak to jsou jen čokoládová vajíčka, slepičky, perníky, balíčky, kindervajíčka, čokolády, mašličky, normální vajíčka na barvení, barvičky, ozdoby, vajíčka na pověšení, věci na pečení beránka a buchty, jídlo na jednohubky, chlebičky, také víno a jídlo pro hosty a musí se také sehnat forma na beránka. No posuďte sami, že toho opravdu není málo. Letos dokonce přišla mamka s novinou. Dřevěné vláčky v oranžové a zelené barvě, na kterých jede zajíček a táhne za

sebou velikonoční nabarvená vajíčka. Tato novinka ale do slavnostního pondělí nevydržela. Mí sourozenci s těmi vláčky, které byly původně na ozdobu, jezdili po koberci a navzájem je sráželi. Z jednoho vláčku tedy zmizel zajíček, z druhého zase jeden vagónek s vajíčky.

To je ale jen začátek. Co teprve úklid! U nás sváteční úklid znamená vlastně nic neuklidit. Sourozenci se totiž hned postarají o to, aby vše vrátili do původního stavu. Nemají rádi změny. Tím jsem vlastně ztratila celý čtvrtek a pátek, kdy jsem umývala země a utírala prach. V neděli to ale vypadalo, že jsem si prázdniny užívala a tudíž jsem nic nedělala, neboť se vše vrátilo do původního stavu. Začalo se tedy zmatkovat! Muselo být zkrátka všechno uklizené a nachystané. Myslím ale, že jsme ten úklid letos zvládli docela s předstihem...

Přišlo pondělí! Tedy pondělí Velikonoční a tudíž slavnostní den. Den volna. To znamená co nejdříve vstát a být nachystaná na příchozí „mrskače“. Dřív jsem to hrozně prožívala. Dokonce jsme si dělala i čárky, kterými jsem si zaznamenávala, kolik kluků mě přišlo vymrskat. Letos to bylo trošku jiné. Měla jsem dost práce s přemlouváním své čtyřleté sestřičky, aby ona letos chodila otvírat. Podařilo se mi to. Ovšem jen do páté návštěvy, kterou byl můj děda. Ten Kateřinku tak vymrskal, že pak upadla do hysterického pláče a už otevřít nešla. Zůstalo to tedy na mně.

Asi po tříhodinovém otevírání, rozdávání čokoládových vajíček, obsluhování návštěvy, nabízení vína a chlebičků jsem zasedla do křesla k filmu „Jak utopit doktora Mráčka“, unaveně jsem si utřela zpocené čelo a s ledovým klidem jsem zjistila, že můžeme opět začít uklízet. Můj bráška totiž letos chodil poprvé mrskat. Donesl si igelitku plnou sladkostí. A co se stalo s papírky od těchto sladkostí? Ležely na koberci, na stole, v kuchyni... A pokud je někdo neuklidil, tak tam leží dodnes...

TEREZA NENTVICOVÁ (*sexta*)

Nechtěně ranním ptáčetem

Když mně jednoho rána kamarádka celá rozlámaná vykládala, co se jí stalo, napadlo mě, že kdyby se něco takového stalo mně, bylo by to možná dobré téma k napsání článku do Intelektu. A potom jsem si řekla, proč bych o tom i přesto nemohla napsat já?

„Když jsem přišla domů odpoledne kolem šesté hodiny, byla jsem tak unavená, že jsem padla na postel a málem jsem hned usnula. Taktak jsem si stihla alespoň natočit budík na večer, protože jsem věděla, že toho ještě musím hodně stihnout,“ začala vyprávět kamarádka. Sama moc dobře vím, jaké to je (když jsem unavená, tak jsem schopná usnout téměř všude), a tak jsem čekala, co z kamarádky vyleze dál.

„Školy jsem měla plnou hlavu, dokonce se mně zdálo o všem, co bych měla udělat a naučit se, ale spala jsem tak tvrdě, že mě ani budík nezbudil. Spala jsem dlouho. Víím, že se na mě mamka přišla podívat, ale myslela si, že je mně zle, a tak mě nechala spát, jak jsem se dozvěděla později. Když jsem se probouzela, ztratila jsem pojem o čase. Všude byla tma! Nevěděla jsem, jestli je ráno, nebo večer, jestli mám vstávat, nebo jít ještě spát, ale potom mě napadlo podívat se na hodiny... Šest hodin ráno!!! Vyskočila jsem z postele a myšlenka na ten ztracený čas mě hnala dopředu. V kuchyni jsem našla svou večeři, kterou jsem si s radostí dala k snídani. Když jsem dojedla, šla jsem si udělat alespoň to nejdůležitější z toho, co jsem měla naplánované den předtím, protože mně bylo jasné, že všechno určitě nestihnou...“

LENKA SKLENÁŘOVÁ (*sexta*)

Kdo je to Dracula?

Možná si právě teď říkáte: Co za hloupou otázkou nám to pokládá? Ne, opravdu nemyslím onu slavnou literární postavu z díla Brama Stokera, ale „otce“ hraběte Draculy, osobu, podle které byla tato postava s velkou pravděpodobností vytvořena. Knížete Vlad III.

Ačkoliv nemůžeme Stokerovi upřít notnou porci fantazie, se kterou se chopil postavy knížete Vlada, přesto by bylo nejspíš vhodné uvést zde pár historických faktů, aby všichni milovníci hraběte Draculy byli v obraze.

Vlad III. se narodil v roce 1431. Jeho otcem byl valašský kníže Vlad II., díky kterému se stal v roce 1442 rukojmím na istanbulském dvoře místo něj a zůstal jím až do otcovy smrti v roce 1447. Po odchodu z něj se dokonce stal na chvíli panovníkem Valašska, aby se nakonec připojil k sedmihradskému knížeti Janu Hunyadimu.

V roce 1456 se znovu zmocnil Valašska a v roce 1459 zahájil intenzivní protiosmanskou politiku, která vyústila v nájezdy na Turky v letech 1461 až 1462. Sultán Mehmed II. vytáhl proti němu s vojskem, podařilo se mu obsadit Valašsko a prohlásit panovníkem Vladova mladšího bratra, Radua Sličného. Vlad byl díky němu vyštván do Uher, kde strávil následujících deset let, a přibližně v roce 1475 se mu povedlo znovu zmocnit vlády nad Valašskem, nicméně panoval pouze necelý rok, poté byl zabit v boji s Turky, alespoň údajně.

A odkud se vzala Vladova přezdívka Tepeš (tj. narážeč, napichovač)? Vlad III. byl proslulý svým nemilosrdným zacházením s nepřáteli. Nechával je hromadně narážet na kůly, po desítkách, stovkách, a to i ženy a děti. Jeho protivníci z něho měli hrůzu. Když k němu byli vysláni jejich poslové, skončili též na kůlu.

Vlad také údajně jednou sezval na svůj hrad všechny chudáky v zemi a poté je nechal upálit se slovy, že tím snížil chudobu v zemi a ukončil trápení. Prý také nechal probít hlavy Turků hřebíky, když si nechtěli v jeho přítomnosti sundat turbany.

Historek o Vladovi koluje spousta, nicméně mnoho z nich není pravdivých. Přínejmenším pravdivé je však to, že Vlad III. byl vynikající vojevůdce a velmi inteligentní člověk, i přes své sadistické návyky. Ale kdo je dokonalý?

VĚNDULA KŘEPLOVÁ
(kvarta)

Strašidlo cantervillské

Ve čtvrtek 28. února jsem společně s kvintou a částí naší sexty navštívila anglické divadelní představení *The Canterville Ghost*. Přestože jsme již v minulosti měli možnost zhlédnout několik představení tohoto typu, právě *Strašidlo cantervillské* se stalo výjimečným. A to minimálně ve dvou věcech. Tak za prvé, většina z nás až při nástupu do autobusu zjistila, že se divadlo nekoná v našem oblíbeném kulturním domě Rubín, jako tomu bylo doposud, nýbrž v brněnském Semilassu. Někteří moji spolužáci se nijak netajili rozhořčením nad touto „zradou“ a vznikla tak jistá naděje, že se ještě někdo vzdá své vstupenky. To bylo v tu chvíli bezpochyby největším přáním našeho učitelského doprovodu. Totiž, abyste rozuměli, už dlouho před představením se vědělo, že je méně vstupenek, než kolik je studentů, kteří si ji zaplatili. Od pondělí se pan profesor Továrek zajímal, jestli „náhodou“ někdo není nemocný, nebo nebude třeba z jiného důvodu ve čtvrtek chybět... Ale stále zbýval jeden člověk bez vstupenky. Nakonec se ukázalo, že obavy nás všech (jestli se bude nějak losovat, kdo na představení nepůjde...) byly naprosto zbytečné. Vyřešilo to několik absencí v kvintě, a tak u vchodu do Semilassa totiž nestál jediný člověk, který by se o naše (ne)vstupenky zajímal.

Na program byla hra *The Canterville Ghost* od známého anglického dramatika, prozaika a básníka Oscara Wilda, odehrávající se ve staré dobré Anglii na šlechtickém sídle Cantervillů. Právě sem přichází rodina amerického velvyslance, aby tu pobývala, a to i přes všechna varování týkající se zdejšího strašidla. Rodina a strašidlo se velmi brzy dostanou do konfliktu, neboť Američané postrádají jakýkoli cit pro tradice a historii a pomocí moderního cídicí skvrn potírají projevy starého strašidla. Výjimku tvoří jen dcera Virginie, které se strašidla zželel a společně s ním projde temným podzemím hradu až k místu, kde bývalý šlechtic kdysi zemřel. Tak je strašidlo osvobozeno, jeho pozůstatky pohřbeny a rodina se dozvídá o nešťastné historii cantervillského sídla.

Přestože příběh neměl nijak složitou zápletku a každému bylo předem jasné, jak asi dopadne, musím ho hodnotit kladně. Oceňuji především to, že celé představení sehráli jenom čtyři herci, bylo jim dobře rozumět a nechyběl jim smysl pro humor. A tak jsme se s příjemným pocitem přesunuli zpět do autobusu a kulturou znavení jsme někteří v poledním čase i usnuli...

VERONIKA MACHOVÁ
(sexta)

Jesus Christ Superstar

Před třemi roky jsem rockovou operu Jesus Christ Superstar označila za jednu z nejkrásnějších divadelních her, co jsem kdy viděla. Tenkrát jsem ale ještě divadlo příliš neprožívala, a proto jsem se až dnes přesvědčila, že jsem udělala správně.

Den před velikonočními prázdninami se prima a zájemci z ostatních tříd vydali s paní profesorkou Stravovou a paní Saňkovou do Městského divadla v Brně opět na toto představení. Na Jesus Christ Superstar. Musím říct, že se to v tuhle dobu opravdu hodilo, neboť hned za dva dny se slavil Velký pátek, den ukřížování Ježíše Krista.

Jesus Christ Superstar je příběh sedmi dní. Zachycuje příchod Ježíše do Jeruzaléma až po den jeho ukřížování. K nám se toto neuvěřitelné zpracování biblického příběhu dostalo až začátkem 90. let 20. století. Příběh vytvořili Tim Rice a Andrew Lloyd Webber v roce 1969.

Jakmile jsme vstoupili, zahájil hru Jidáš s písní „Jak ze sna procitám“. V ní žádá Ježíše, aby se rozpomenul na své poslání, a varuje ho, že jednou proti němu půjde sám dav. Poté se na scéně postupně objevují apoštolové a sám Ježíš. Zanedlouho do příběhu vstupuje další důležitá postava, a to Marie Magdalena, která Ježíše utěšuje. Mimo jiné tam zpívá také jednu velmi známou píseň – „Mít rád bližního svého“.

Celý příběh směřuje k ukřížování Ježíše, kterého zradí jeden z jeho učedníků – Jidáš. Poté, co vojsko Ježíše zajme v zahradách getsemanských, je předveden před samotného místodržícího Piláta. Ten však jako Říman odmítne Krista soudit a předá jej židovskému králi Herodovi, který chce, aby mu Ježíš ukázal zázraky, jež údajně umí. Ježíš však mlčí, a proto je poslán zpátky k Pilátovi.

Jidáš vyděsilo, co všechno Ježíš kvůli němu podstoupil, a proto vrátil krvavé peníze, za které se zaprodal, a oběsil se. Vyvrcholením celého příběhu je Pilátův soud. Pilát původně nechce Ježíše zabít, nevidí nic, čím se provinil, a tak jej žádá, aby se k tomu vyjádřil. Ježíš však stále neodpovídá a dav mezitím na Piláta křičí: „Ukřížuj ho, ukřížuj ho!“ Pilát jej tedy pod nátlakem davu nechá bičovat a ukřížovat. Stačí si však nad tím vším umýt ruce a zbavit se tak viny za jeho smrt. Ještě než dojde k tragickému konci, vstoupí na podium tančící skupina dívek a zazní známá písnička „Superstar“. Toto vystoupení, které kontrastuje s tragickým příběhem Ježíše, je hlavní taneční složkou celého představení.

Musím říct, že je velmi těžké vyjádřit pocity z tohoto představení. Dokonale se tu smísila hudební, dějová a taneční složka. Především ale ta hudební! Myslím, že nejlepší pěvecký výkon předvedl Jidáš, ač jeho postava v tomhle příběhu nebyla kladná. Zajímavý byl také hlas Máří Magdaleny, který přes silné hlasy mužských postav dokonale vynikl.

Obdivuhodnou a úctyhodnou úlohu měl také orchestr. My, co jsme seděli vzadu, jsme na něj neviděli. Důležité však je, že jsme jej slyšeli, vždyť celé vystoupení bylo tak úžasné i díky němu. Doprovázel totiž všechny herce a dodával celému příběhu dramatičnost a spád.

Chtěla bych také podotknout, že je lepší jít na tuhle rockovou operu až ve věku kolem 15 až 16 let. Jelikož jsem ji viděla dvakrát a pokaždé v jiném věku, můžu si dovolit srovnávat. Když jsem na tomhle představení byla ve třinácti letech, nevytvořila jsem si na to žádný určitý názor, nevnímala jsem maličkosti, které jsou důležité, nedokázala jsem příliš vnímat celý příběh ani ocenit jednotlivé pěvecké výkony. Dneska na to mám svůj vlastní názor. Celé vystoupení mě obohatilo z hlediska kulturního, hudebního i dějepisného a dokázala jsem se soustředit, i přes „híhňání“ mladších studentů, na maličkosti.

No a nakonec můžu tradičně dodat, že jsme se všichni v pořádku vrátili, opět autobusem, domů.

TEREZA NENTVICOVÁ (sexta)

Doporučuji příznivcům divadla...

...aby dozajista zhlédli situačně-konverzační komedii Charleyova teta. Možná by to do mě většina z vás neřekla, ale i já si tu a tam rád odskočím z večerních parties a nudné školy a zajdu si do divadla. Tato komedie mi byla doporučena, a to kvůli úžasným výkonům účinkujících herců a hlavně pro brilantně napsané dialogy autora Brandona Tomase. Režii pak převzal Gustav Skála, kterého určitě všichni znáte díky jeho další skvěle zrežirované hře, Broukovi v hlavě. Role obsadili především stálí herci Městského divadla Brno (kde se také samozřejmě představení odehrávalo) v čele s excelentním Igorem Ondříčkem, který také panu Skálovi pomáhal hru režírovat.

A nyní k ději. Příběh vypráví o dvou oxfordských studentech, Charleym a Jackovi, kteří se chystají pozvat dívky svého srdce na milostnou schůzku. Tu však s ohledem na svou stydlivost i možné snadnější získání obou dívek hodlají zinscenovat jako setkání s Charleyovou tetou. Zlomyslná náhoda spolu s dluhy, typickým to průvodcem studentských let v každé zemi a době, zavíná, že v roli Charleyovy tety vystoupí poněkud rozmazlený student Babberley. Toho se pak po zjištění, že Donna Lucia (Charleyova teta) je bohatou dědičkou, snaží využít Jackův otec a opatrovník od dvou slečen Spettique. Babberley z toho však začíná pomalu šítet a po příjezdu skutečné Donny se přiznává. A chcete vědět, jak to dopadne? Odpověď naleznete v Městském divadle v Brně.

Zleva Alan Novotný, Igor Ondříček a Petr Štěpán jako Charley, Babberley a Jack

Reakce na článek G. Ceeové

Úvodem tohoto článku bychom ti chtěly poděkovat za upřímnost, s jakou jsi v únorovém inTELEktu ohodnotila naše „teplákové“ vystoupení na plesu. Přijde nám ale divné, že tě rozčiluje, když někdo nedokáže ocenit snahu druhých (např. sbor, který nebyl slyšet, kvůli ruchu v sálech, jak ses sama zmínila), avšak naše vystoupení jsi neviděla a kritizuješ ho. Nevíš, kolik práce a nervů nás stálo nejdříve vymyslet choreografii a potom ji se všemi nacvičit. Každý si myslí, že tanec je brnkačka, ale opak je pravdou. Pokud se ti naše pohyby zdají „laciné“, nabízí se možnost nám všem (9 holkám) uhradit kurzy ve vyhlášené taneční škole Dynamic a nakoupit kostýmy, když se někomu naše tepláky nelíbí. A ještě k výběru programu. Paní učitelka Stravová, která ples každoročně organizuje, snad nejlépe ví, co se na ples hodí a co ne. Přijď se podívat na naše „laciné“ tréninky a uvidíš, co to všechno obnáší. Vždyť je přece nejjednodušší jen sedět a kritizovat. Každé úterý od 14:00 v učebně matematiky. Těšíme se!

TANEČNÍ KROUŽEK

Přijďte se pobavit!

Kino

3. 4. Gone baby gone (režie: Ben Affleck, 2007), V údolí Elah (Paul Haggis, 2007), Tajemství prstenu (Richard Attenborough, 2007), Než si pro nás přijde (Rob Reiner, 2007), Co my jen víme (William Arntz, Betsy Chasse, Mark Vicente, 2004)

10. 4. Soudný den (Neil Marshall, 2007), Horton (Hayward, Steve Martino, 2008), Slídlil (Kenneth Branagh, 2007), Úhel pohledu (Pete Travis, 2007)

17. 4. Hranice smrti (Xavier Gens, 2007), Mongol-Čingischán (Sergei Bodrou, 2007), Taková normální rodinka (Patrik Hartl, 2008)

24. 4. Útěk do divočiny (Sean Penn, 2007), Lovci draků (Guillaume Ivanel, Artur Owak, 2008), Bláznovo zlato (Andy Tenat, 2008), Karamazovi (Petr Zelenka, 2008), Clona (Masayuki Ochiai, 2008), Amorův úlet (Michael Ian Blaf, 2007)

Jiné akce

Židlochovice

8. 4. Slavnostní koncert žáků ZUŠ k 60. výročí založení hudební školy – Masarykův kulturní dům; **13. 4.** Koncert v zámecké kapli – vážná hudba „Martino Hammerle Bartolotti“ – Zámecká kaple v 17:00; **14. 4. - 30. 4.** Jan Urbánek – výstava obrazů „Vzpomínka na Mušov a lužní háje“ – Městský kulturní klub; **18. 4.** Cyklus „Povídání o víně“ – Ryzlink rýnský – Fonotéka; **20. 4.** Běh zdraví s VZP – nám. Míru (u radnice) v 9:00; **23. 4. a 24. 4.** Divadelní představení – Divadelní dramatický kroužek; **29. 4.** Divadelní představení dramatického kroužku při Gymnáziu Židlochovice „Křížový eso“ – Masarykův kulturní dům; **30. 4.** Pálení čarodějnic – areál za Karlovou pekárnou, 18:00

Hrušovany

12. 4. Jarní úklid odpadků při stezce na Židlochovice; **17. 4.** Osvobození obce – příjezd kolony historických bojových vozidel a uniformovaných vojsk; **19. 4.** Divadelní show (Izer, Donutil aj. dle nabídky) – sportovní areál; **30. 4.** Vítání jara hudebním festivalem „Pálení čarodějnic“- sokolovna

MICHAELA BRANTOVÁ (oktáva)

inTELEkt. Časopis studentů Gymnázia Židlochovice, Tyrsova 400. Vychází měsíčně. Grafická příprava: Aleš Felner a Ondřej Mahovský. Jazyková úprava textu: Antonín Továrek.

Cena 5 Kč.